

de leiding heeft bij Bartjes denken en spreken. Daardoor krijgt Bartje iets eigenwijs en soms iets onnatuurlijks. Het is dan niet meer het kind, maar het kind, gecorrigeerd door den schrijver, soms zelfs zijn spreek-trompet.

Zoo b.v. als Bartje denkt over het vloeken en aan zijn gedachte voortspint tot er een complex ontstaat, dat ik me moeilijk in den kindergeest denken kan. Dan mengt zich de gedachte van den auteur met die van het kind. De conclusie is dan ook onkinderlijk: „Da's gek, vloeken is slecht en toch moet je voor vader eerbied hebben als hij het doet. Het klinkt zoo geweldig als een onweer.”

Dat Bartje zegt: „Ik ben zoo moe als een hond. En morgen is 't weer vroeg dag” kan er mee door, omdat dit citaat is. Stereotiepe volksuitdrukkingen, vaak echt humoristische, worden dikwijls door de kinderen van de ouders overgenomen en geven dan aan de spreektaal hun typisch effect.

„Doe zo als ie zeggen, dan lieg je niet.”

„As is verbrande turf. As komt bij de molen te pas.”

„Alles met mate, zee de koopman en toen sloeg hij zijn wief met de ellestok.”

Ook, als Bartje de natuur ziet en de schrijver haar dan teekent, laat hij Bartje niet met eigen oogen kijken, een fout, die hetzelfde karakter heeft als die andere, die de taal raakt.

Het is mooi gezegd: „De oneindigheid is ook in de oogen van het popje,” maar al zegt Bartje dit niet, omdat hij het niet kan, de auteur helpt een handje om hem iets dergelijks te doen denken. Ik geloof, dat hier het kind losgelaten is en de fijne pen van Anne de Vries zich laat gaan. Ook de toekomstdroom van Bartje lijkt me te onwerkelijk, als hij dien ontwikkelt uit de gedachte(?): „Het leven draait om jou. Het leven moet je dienen.”

De taal van het boek is een mengsel van algemeen beschaafd en dialect, en het komt me voor, dat de schrijver, die toch het dialect goed kent, nogal eens de klanken van dit laatste heeft vervangen door die der algemeene taal, ook als 't niet mocht.

Een jeugdboek is Bartje niet. 't Is voor ouderen. Als de schrijver het ook voor de rijpere jeugd had willen bestemmen, had hij sommige deelen weg moeten laten. Dit had best gekund, zonder schade voor 't geheel.

Er is in 't algemeen plaats voor de vraag, of tegenwoordig niet te veel wordt geofferd aan de realiteit. Men reikt een boek aan het publiek en al stoot het nu niet bepaald, zou toch door te verzwijgen, wat in het leven geen onderwerp voor elk gesprek kan zijn, al een grootere levenskring bereikt worden. En ik geloof, dat de waarde voor het leven zelf er bij winnen kan.

A. L. v. H.

GEDACHTE

Wanneer er sprake is van waarheid spreken, behooren wij zonder twijfel tot hen, die het voor het recht van de waarheid opnemen. Maar zegt iemand ons de waarheid in betrekking tot ons verkeerd gedrag, dan wijzen wij zulk een woord licht af, misschien zelfs met verontwaardiging of boosheid. En dan eerst blijkt of wij werkelijk de waarheid liefhebben en ons verblijden over haar zegepraal. Vooral bedroevend is, als wij ons geroepen voelen anderen, die op een verkeerd weg zijn, de waarheid te zeggen, verwachtende, dat zij zich gewillig aan ons vermaan zullen onderwerpen, terwijl wij onszelf in een overeenkomstig geval ontoegankelijk betoonen. De Heer geve ons allen meer liefde voor de waarheid, ook als zij als een fel licht dingen in ons hart en leven openbaart, die verkeerd zijn. Alleen door middel van de waarheid, zooals wij haar bezitten in Gods Woord, kunnen wij geheiligd worden. Hoe meer de waarheid de overwinning op ons behaalt, des te gelukkiger zijn wij en te eerder zullen wij anderen tot een licht zijn.

624

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

MUUR - SLANG

Wie een muur doorbreekt, een slang zal hem bijten.

Prediker 10 : 8.

DE MUREN IN PALESTINA WAREN IN DEN REGEL niet van zulk een hechte constructie, als wij die kennen.

De muren van de gewone boerenwoningen waren niet zelden slechts van kleiklumpen opgetrokken. Het was zeer wel mogelijk, met een scherp voorwerp door zulk een muur heen te snijden, den muur te doorgraven.

Daarnaast had men muren van rotsblokken opgetrokken. Zulke vond men bij de huizen, maar gaarne had men die ook bij de muren om de wijngaarden.

Bij die muren gebruikte men geen bindmiddel. De steenen werden slechts op elkaar gestapeld, en dan liefst zoo los, dat zij bij de minste aanraking naar beneden stortten.

Wie zulk een muur over wilde klimmen, liep alle kans, door de steenen bedolven te worden; in ieder geval verraadde het lawaai van de neerstortende steenmassa zijn aanwezigheid.

In zulke muren bleven overal gaten en holen open, een zeer geliefde verblijfplaats voor allerlei slangen.

Wie begon met zulk een muur weg te breken, moest rekening houden met de aanwezigheid, in verborgen hoeken, van dit boos geierte.

MET DE CHRISTEN-STUDENTEN IN BAZEL

DE EERSTE DAGEN VAN SEPTEMBER riepen de Wereld Federatie van Christen Studenten Vereenigingen en de Internationale Zendingraad in Bazel een Studenten Zendingconferentie bijeen. Ruim driehonderd studenten en andere belangstellenden uit 27 landen gaven aan den oproep gehoor.

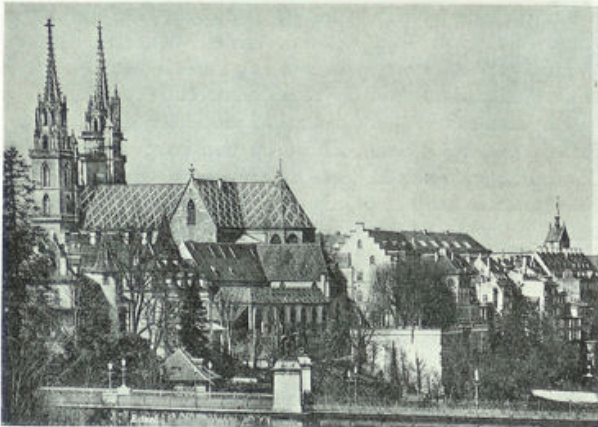
Het was een verblijdende aanblik, op den historischen bodem van den Münsterhof, waar eenmaal het Concilie van Bazel vergaderde en dat sindsdien een centrum van Zwitsersch Protestantisme is geweest, zooveel vertegenwoordigers van verschillende volken, rassen en talen verzameld te zien. En bijzonder verheugend was het, dat al deze studeerende menschen uit alle werelddelen waren bijeengekomen om te spreken over de Zending.

Er heeft tusschen de Christen Studenten Beweging en de Zending altijd een nauw verband bestaan. De oorsprong van de Wereld Federatie, waaraan voor altijd de naam van Dr John Mott is verbonden, is feitelijk terug te voeren tot de „Student Volunteer Movement for Foreign Missions,” de vrijwilligers Zendingsbeweging, die sedert 1886 reeds ver over de tienduizend leden naar het Zendingveld heeft uitgezonden.

Het mag dan ook in zekeren zin merkwaardig heeten, dat een Studenten Zendingconferentie als deze nooit gehouden was, en dat het nu feitelijk de eerste maal was, dat de academische jeugd in een speciale conferentie voor de actueele Zendingproblemen werd gesteld.

Juist in dezen tijd was dit bijzonder noodig. De romantische periode in de Zending is voorgoed voorbij. Op velerlei gebied wordt thans een bittere strijd gestreden.

Zending is thans niet meer eenvoudig het brengen van het Evangelie naar heidensche volken. Zending is



De Münster met Münsterhof in Bazel

thans veeleer een zware strijd met machtige wereld- en levensbeschouwingen, die met het Christendom kampen om het bestaan.

Hierbij komt, dat onze tijd critische mensen heeft voortgebracht, die bezwaarlijk tot enthousiasme zijn te brengen en die gaarne van alles ook de moeilijkheden willen zien.

Om deze redenen werd het noodzakelijk geacht, de tegenwoordige Studentengeneratie in een intense aanraking te brengen met de belangrijke Zendingsproblemen en hun een duidelijk beeld te geven van de groote moeilijkheden.

Want de Zending is moeilijk, zóó moeilijk, dat het een wonder van God is, dat zwakke menschenkrachten nog iets kunnen bereiken. Alleen in het geloof mogen wij het wagen, iets te ondernemen.

De Conferentie bood ruime gelegenheid, van de actuele vragen en moeilijkheden kennis te nemen.

In de morgenuren werden, na een wijdingsamenkomst in de Münsterkerk, vragen van wetenschappelijke aard behandeld: Syncretisme en Evangelisatie, Aanpassing en Omkeering, Imperialisme en Nationale Beweging, het laatste onderwerp door Dr H. Kraemer, afgevaardigde van het Nederlandsch Bijbelgenootschap op Java.

In de middagsamenkomsten kwamen vertegenwoordigers van de gekleurde rassen aan het woord. Het was buitengewoon verrijkend, van deze Christenen zelf een blik te krijgen in de problemen van het Christendom in de Oostersche landen. Ook de onderlinge besprekingen waren voor velen verhelderend.

De avondsamenkomsten in de Sint Martinskerk waren openbaar. Deze vormden het contact met de Christelijke gemeente

te Bazel, die door haar groote gastvrijheid als anderszins, haar levendige belangstelling in de conferentie heeft getoond.

Het is wel zeer moeilijk, in enkele woorden een indruk van de geheele conferentie te geven. Het gehoorde en besprokene is daarvoor te rijk en te veelomvattend.

Maar indien de aanwezigen één ding mee naar huis genomen hebben, dan is het wel dit, dat het Zendingswerk moeilijk is, moeilijker dan in eenige vroegere periode, zoodat het dringend noodig is, dat wij ons van den grond af daarover bezinnen.

Ware de Zending een goed bedoelde menselijke onderneming, dan zou zij reeds lang te niet gegaan zijn. Maar zij is geen liefhebberij van vriendelijke menschen of een konsekventie van godsdienstwetenschappelijke studiën, zelfs geen drang van toegewijde, vrome Christenen. Zending is een opdracht van God.

Het bestaansrecht van de Zending is niet de behoefte der gekleurde volken aan Christelijke beschaving of aan een levens- en wereldbeschouwing, die op betere grondslagen berust dan hun eigene, of aan medisch- of Christelijk-philanthropisch werk.

Haar eenige bestaansrecht is hierin gelegen, heeft Dr Hanns Lilje in één der avondbijeenkomsten gezegd, dat God aan het werk is in de landen van het Oosten.

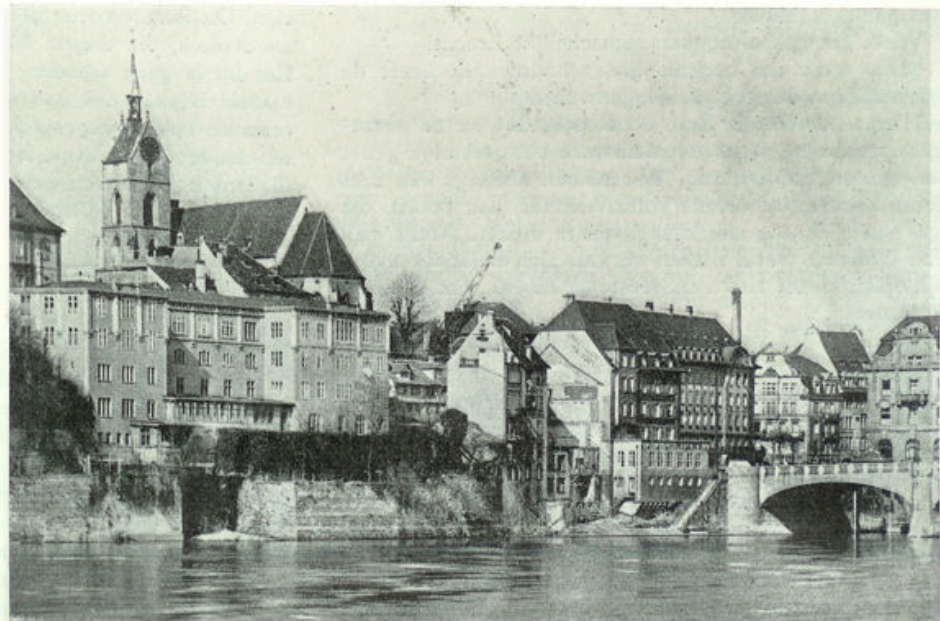
Wat er ook met het Christendom in het Westen moge gebeuren, en hoe droevig het er daar moge uitzien, God is aan het werk en Zijn werk gaat door, in het verre Oosten, in Afrika en misschien ook in het hart van het aan den godsdienst ontzonken Europa zelf.

Het Evangelie wordt gepredikt, menschen komen tot bekeering, het Koninkrijk Gods wordt uitgebreid en wee ons, wanneer wij Gods werk in den weg staan.

Van dat werk van God gaf de conferentie aan de deelnemers wel een zeer sterken indruk.

En daarmede een diep besef van de groote taak, die in deze bewogen tijden en in de jaren, die komen op de Christen-jongeren rust.

Dr Ir H. G. v. B.



De St Martinskerk en Universiteit te Bazel